

**СПРАВА «КАБАНОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KAVANOVA v. UKRAINE)**

(заява № 17317/08)

Стислий виклад рішення від 15 жовтня 2020 року

У березні 2006 року заявницю збив автомобіль, у результаті чого їй діагностували низку тілесних ушкоджень. Згодом заявницю госпіталізували та зробили операцію у зв'язку з травмами, отриманими в результаті дорожньо-транспортної пригоди (далі — ДТП). У 2007 році заявниці офіційно встановили другу (середню) групу інвалідності.

За результатами проведених дослідчих перевірок слідчі міліції відмовлялися порушувати кримінальну справу у зв'язку з відсутністю в діях водія складу злочину. Вищі органи скасовували ці постанови як необґрунтовані з вказівкою провести подальше розслідування.

Згодом слідчі неодноразово порушували кримінальну справу за фактом вчинення ДТП та проводили судово-медичні та авто-технічні експертизи. Однак, кримінальна справа була закрита у зв'язку з відсутністю складу злочину. Востаннє кримінальну справу було повторно закрито у листопаді 2015 року.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за статтями 2 та 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неефективність кримінального провадження щодо ДТП, внаслідок якої вона зазнала численних тілесних ушкоджень.

Розглянувши скаргу заявниці за статтею 2 Конвенції, Європейський суд вказав, що у цій справі вжиття органами державної влади процесуальних дій у зв'язку з ДТП протягом чотирьох з половиною років проводилося у вигляді дослідчих перевірок, які не відповідають принципам ефективного засобу юридичного захисту, оскільки слідчий може вживати лише обмежений перелік дій, а потерпілий не має офіційного статусу, тобто його ефективна участь у процедурі виключена. Посилаючись на свою практику у справах проти України, Європейський суд дійшов висновку про відсутність ретельного і комплексного підходу до здійснення провадження на національному рівні та необґрунтовану тривалість такого провадження, вказав, що до квітня 2014 року тривалість дослідчих перевірок і розслідування, проведених на національному рівні, перевищила вісім років та констатував порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції.

Скарги за статтею 3 Конвенції Європейський суд визнав такими, що не відповідають положенням Конвенції за критерієм *ratione materiae* у розумінні підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* неприйнятною скаргу стосовно процесуального порушення статті 3 Конвенції, а решту скарг у заяві — прийнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено процесуальний аспект статті 2 Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 3 000 (три тисячі) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»